

לבב תעיפם רוח קלילה ביותר ואףילו לדבר אסור היה לנו שעה שהיינו מkipifs אותו ומסתכלים בחיתוך הפסיסים הזהובים-זדוקים, בהם היה מעטר את גב הספר. מה יפות היו האותיות הזהובבות על גבי הכריכה התכולה.

אך נחזר לילץ. כאמור, הזמן בא לנHAL בית-ספר עברי. לכארה, צרייך היה דבר זה להניח דעתו, מה גם שהיתה בעיר תנועת חובבי-ציון, דבר שבלי ספק היה קרוב ללבו. אך נראה לא די היה לו בכך והוא נمشך לעלות ארץ.

בשנת 1903 כשחזר אוסישקין מביקורו בארץ-ישראל, בדרכו מהקונגרס הציוני בבלז — נסע אבא אליו ליקטרוי נוסלב, לשם עלי הארץ ועל האפשרות לעלות אליה. אגב, למסע זה לקח עמו את בכورو יהודה בן החמש, למען יתבשם גם הוא מרוחה של ארץ-ישראל.

ואז החלו, בעזת הוועד של חובבי-ציון באודיסה, הגישושים אחר מקום עבודה בארץ-ישראל. התשובה לא איחרה לבוא: יש משרת מורה בחרדיה. בלי כל פקופקים והיסוסים, בלי שאלות וחקירות על המיקום וטיבו — נתקבל הצעה וכמעט הוחל בהכנות לעלייה. אולם, מתוך חליפת המכתר בים בין אבא לאוסישקין, מתרברר שהמשרה לא הייתה כל-כך מובטחת. לחדרה הזמן מורה שהיה כאן בארץ ולאבא הור-צעה עבודה בקסטינה. מובן מالיו שגם הצעה זו נתקבלת ללא היסוס וודחיה ואמנם הובילתנו אל ארץ-ישראל.